

Áhítat – 2021. 03. 05.

Miután megmosta a lábukat, és felvette a felsőruháját, ismét letelepedett és ezt mondta nekik: „Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti így hívtok engem: Mester és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosni egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom nektek, nem nagyobb a szolgálata az uránál, sem a küldötté nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.” (János 13:12-17)

A lábmosás első értelmével már megismertette Jézus a tanítványait. Aki az Ő kiomlott vérében megmosódott, az tiszta – magyarázza Jézus Péternek, aki végletes természetéből adódóan először nem engedné, hogy Jézus megmossa a lábait, majd aztán a fejét és a kezét is felkínálja. A megfürdés, a Jézus halálában való megtisztulás után már csak „lábmosásra” van szükség; azaz naponkénti bűnbánatra, megtérésre és az Ige feloldozó erejére – tanította Jézus a tegnapi igénkben. „*Ha meg nem moslak, semmi közöd nincs énhozzám*” – hirdeti Jézus Péternek és nekünk, a vele való közösségnek, a megváltásnak a titkát.

Ebben a mai igénkben pedig megmagyarázza Jézus az övéinek a lábmosás második értelmét: Ugyanis a lábmosás nemcsak azt ábrázolja ki, hogy a tanítványok milyen kapcsolatban legyenek **Jézussal**, hanem azt is, hogyan viszonyuljanak **egymáshoz**. „*Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosni egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.*” A tanítványok nem sokkal azelőtt vitatkoztak össze azon, hogy közülük „*ki a nagyobb?*” Jézus válasza akkor is az volt: „*Közöttetek az a nagyobb, aki szolgál.*” Ebben maga Jézus, a „*Mester és Úr*” adott megrendítően alázatos és kifejező példát a lábmosásban. Nem a cselekmény ceremóniális ismételtetésére adta ezt a példát, hanem a szív szerinti alázatos szolgálatra. Ez a kétségtelen jele annak, hogy elfogadta-e már valaki Krisztus aláhajló, megváltó szolgálatát a maga számára. A Krisztusét, aki „*amikor kínoztatott, alázatos maradt*” (Ézsaiás 53:7), aki „*megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*” (Filippi 2:8) A Krisztus szeretete: – a lehajolni tudó szolgáló szeretet.

Lehet, és van is biztosan sok hibánk és fogyatkozásunk, magam is ott állok valahol a sor vége felé. Lehetünk türelmetlenek, bukdácsolók, ügyetlenek, lobbanékonyak, figyelmetlenek, félelmes szívűek... vagy akármilyenek, de nem lehetünk *gőgös, öntelt felfuvalkodott*, a felebarátainkat hivalkodó fensőbbégtudattal a lábunk alá taposó emberek.

Aki tudja, hogy mit tett vele és érte Jézus Krisztus, az csak **alázatos** ember lehet.

Imádkozzunk énekünk szavaival:

***A töredelmes szívet, te, Uram, szeretted,
Az engedelmes lelket soha meg nem veted.
Ezzel a reménységgel tehozzád óhajtunk,
Légy kérünk segítséggel, és könyörülj rajtunk.***